

Kenny Ojanne

Haudasta hautaan

Se kimaltelee kun räpylät lyö siihen kovalle jälle, me käveltiin vierekkäin kuin pingviini Venäjähaudan vierestä. Aurinko alkaa pian putoamaan horisontin taakse, ja nään se avannon missä kaikki alkoi.. Tämä on se, nyt kaikki on valmiina siihen "mahdottomaan" ja "kiellettyyn", mutta Sami on pakko saada kotiin mihin hintaan hyvänsä. Kotiin kunnon hautaan. Ei missään luolan pojassa.

Teen turvatarkastukseen Kaille ja Kai hän sitten tekee saman minulle. Patrik pitää ruumissäkkiä kädessä kun hän katsoo kelloa ja hän viestittää minulle ja Kaille että on aika tuoda kotiin kaveri. Nyt on jo tuntunut että se on ollut kuin ikuisuus, vaikka kaikki tapahtui niin nopeasti, mutta nyt hän aikoo vihdoinkin tulla kotiin, kotiin perheen luo.

Vedän alas sukellusmaskin ja puren happi putkea. Otan ison askeleen taaksepäin menneisyyteen. Oli yö viime talvena, yö, joka muutti kaiken, yö, joka tuli viemään elämän Samilta. Muistan vieläkin hänen suuret silmät, muistan sen viimeisen sukelluksen vieläkin, en minä pysty unohtaa sitä koska se tuli olemaan Samin viimeinen sukellus ja Samin kuolema.

Vain syvä hiljaisuus ja sitten kuulen kuplintaa. Kai tarkistaa sukellus tietokoneesta tilannetta. Sitten hän katsoo minua ja näyttää kädellä ison "O". Hän venyttää vasenta käsivartta ylös ja painaa nappia uppoaa alas syvyyksiin. Teen samoin ja kaikki menee muuten kuten ennenkin mutta tällä kertaa me sukellettiin hakemaan Sami kotiin. Vaikka tunnen painetta korvissaan niin päässä soi muistoja uudelleen, muistot missä kaikki meni pieleen, mutta nyt oli aika lopettaa ne tähän. En pystynyt sammuttaa sitä elokuvaa päästäni mikä muistuttaa miten kaikki tapahtui. Muistan sen viimeinen silmäkontaktin, kiven romahduksen ja sen kun etsi auttavaa kättä. Ei ole ollut mahdollista poistaa niitä ajatuksia aiemmin. Jospa me nyt voisimme saada tarinan päätökseen lopullisesti.

Uppoamme syvemmälle ja minä laitan minun toisen taskulamppuni päälle joka on käsivarteni ympärillä. Minä valaisen sillä pimeään luolaan. Se näyttää pimeyden valtakunnalta. En muistanut että luola oli näin pimeä ja kauhea. Luolan jakautui kymmemiin pieniin luoliin. Kai sukeltaa luolaan minun jälkeen ja me molemmat valitaan sama reitti kuin viime kerralla. Aluksi keskimmäisestä luolasta ja sitten oikealta alas. Luola kapenee ja minä kuulen kuin sukellustankki lyö kattoon ja kuin maha raapii lattiaa. Alan miettimään miten me aiotaan vetää Sami tästä läpi. Ajattelen myös miten voidaan saada mukaan kaikki hänen sukelluskampeet kun muistan että hänellä oli mukana kaksi isoa tankkia ja että hän tiputti sen yhden tankin sinne jonnekin luolaan ennen kuin se luola romahti.

Piip piip, piip piip, piip piip, sukellustietokone antaa äänimerkin ja minä katson tietokoneesta ja näen että olemme 120 metrin syvyydessä. Katson happimittarista samalla ja se kertoo että on vain enää 100 baaria jäljellä. Sisälläni alkaa tulemaan pieni stressi mutta menen syvemmälle ja Kai seuraa perässä ilman että reagoi mitään. Hän oli aina jääkylmä, jopa silloin, kun se luola romahti.

Sitten nään yhtäkkiä sen käden joka antoi minulle painajaisia, sen käden joka tuntui kuin ikuiselta painajaiselta ja niinkuin ikuiselta maha kivulta. Kivet, kivet olivat myös siinä juuri niinkuin minä muistin ne. Nyt oli aika aloittaa siirtämään kaikki hautakivet pois edestä ja sitten vain vetää kuollut Sami ylös pinnalle.

Kai katsoo happimäärää ja jähmettyy. Hapen säiliö on nyt laskenut alas 40 baariin, muutama minuutti sitten, se oli 60. Sillon ääni kaikui taas päässä mitä poliisit olivat sanoneet tästä luolasta ja Samin pelastamisesta. Minä muistan sanalleen mitä ne sanoivat, "se on kielletty sukeltaa siellä ja se on hengenvaarallista".

Vaikka happea kuluu kuin valtavasti niin en aio luovuttaa. Aion poistaa viimeisetkin kivet. Yhtäkkiä tunnen nopeasti kosketuksen olkapäähän. Kai näyttää kauhistuneelta ja hän heilauttaa kättään leuan alta. Annan minun vara happiputkeni hänelle mahdollisimman nopeasti ja otan samalla hänen vasemmasta kädestä kiinni. Hän puree happiputkesta kiinni ja rauhoittuu hetkeksi. Nyt hapenkulutus tuplautuu ja stressi alkaa hitaasti kuplia sisälläni.

Nyt on happi viisari loppusuoralla ja tiedän aiemmasta kokemuksesta että on vain noin kaksi minuuttia jäljellä ennen kuin happi loppuu ja jäämme molemmat loukkuun tähän samaan hautaan kuin Sami. Minä näytän kahta sormea ylöspäin Kaille joka tarkoittaa että enää on vain kaksi minuuttia jäljellä. Kai näyttää järkyttyneeltä ja näen luovutuksen Kain silmissä, hän hengittää hitaasti ja happi alkaa tuntua raskaammalta.

Näen että Kai laskeutuu alas hitaasti ja sulkee silmänsä. Hän laskeutuu Samin viereen luolan lattialle. "Mitä minun pitäisi tehdä?". En voi auttaa paljon asiaa ja nyt meinaan menettää toisen lapsuudenystävän. Meillä molemmilla on elämä edessämme. Hän istuu siinä minua vastapäätä silmät kiinni ja valmistautuu kohtaloonsa.

Yhtäkkiä näen valoa tunnelliassa. Sekuntia myöhemmin se katoaa, mutta kun ojennan taas käsivärrellä valoa niin se palaa. Hehku loistaa kuin refleksi. Otan kiinni Kain käsivarresta ja osoitan kiiltävää objektia. Kai avaa silmänsä ja näen hänet kyyneleet silmissään. Nyt ei ole aikaa itkuun ja lähdemme yhä syvemmälle luolaan kohti valoa. Kai herää ja tajuaa tilanteen. Hän asentaa Samin kadonneen varahappitankin selkäänsä nopeasti. Kai näyttää merkin "OK" kumihanskoillaan ja minä luen hänen ajatuksesta ja pyörityn happipulloa auki. Huomaan että hänen mittarinsa osoittaa 300 baaria. Vihdoin viimein tunnen toivon kipinää.

Nyt oli minun vuoroni hengittää hänen happipullostaan. Tällä kertaa happi ei enää tunnu niin raskaalta. Luola tuntuu yhtäkkiä kymmenen kertaa suuremmalta kuin ennen. Palaamme takaisin Samin ruumiin luo. Nyt pitää vain poimia hänet mukaan ja saada vedettyä pinnalle.

Nyt paluureitti tuntuukin selvemältä. Vain käänös vasemmalle ja sitten suoraan ylös. Tiesin kyllä että luolan aukko oli nurkan takana mutta silti se tuli yllätyksenä. Minun oli vaikea ymmärtää että olimme tuoneet Samin pois haudasta. Tunsin itseni kuin henkiinjääneeksi kuten Bear Grylls.

Kun nousemme ylös avannosta niin Patrik seisoo avannon suulla Hänen silmänsä ovat ammollaan! Kestää muutaman sekunnin ennen kuin Patrik reagoi ja alkaa vetää meidät ylös, ylös jälle. Syljemme pois happiputket ja olemme yhä vielä shokissa. En tajua että nyt se kaikki oli ohi. Nyt Sami siirretään vihdoinkin oikeaan hautaan. Vihdoinkin helpottaa ja painajainen on ohi!